

*KONTRA FERENC***Magyarország**

(ELEJÉTŐL FOGVA)

Előjött egyik éjszaka mélységes rejtekéből az álom, nem riadtam fel, nem is akartam elfelejteni, ha már ilyen mélyen bevésődött a jelenet, elmesélem inkább, hogy egy téli estén értem jön apám Bellyére, mert csak addig volt csatlakozás, késett negyed órát a busz, aztán nem szólunk egymáshoz hazáig semmit, a kapu kitámasztva két téglával, a hátsó udvaron a fényszórók ahogy csapódnak, fordulásakor keresztülvágják a kutat, az almafát, a konyha párás ablakán lebben a függöny, a lépcsőn macskák dideregnek, várják, hogy kikerüljön a tányérjukra a maradék, az asztalon sült krumpli, apróra szelt saláta sokféle zöldségből, minden együtt volt a frissen vasalt abroszon, ahogyan a Kex előadta a Családban, és mégsem: milyen kevés ez a hely, mennyire nem lehet beszélni, mintha folyton egy idegen országba mennék haza, mintha a rímektől kellene megszabadítani a mondatokat, mert nem illik rájuk a dísz, annyira számon kérő és elfogult lesz, ahogyan kezdem, mintha nem is otthon lennék, még nem álltam át erre a másik hangfekvésre. Még nem nyúlok a késhez, mielőtt elmondom apámnak, mit akar a félkezű.

Kerültük a félkezű kollégiumigazgatót, ötvenhatban vitte le egy gránát az alkarját. Ünnepekkor vörösben csillogó érdemrendet viselt ezért a mellén. A leverés évfordulóján pedig ő vezényelte a dízsörtüzet, melyet az udvarban az úszómedence szélére felsorakozott katonák adtak le Asztalos János tiszteletére, akiről a kollégiumunkat elnevezték. Művétagja fekete bőrkesztyűben végződött, amit úgy formáltak meg, hogy egy poharat meg tudjon tartani vele. Kicsit keskenyebbre sikerültek az ujjak, szűkre és szimmetrikusra szabták a tenyeret, ettől az egész kézfej karvalyszerű lett, és ha nem tartott semmit, akkor is úgy kapkodtak előre az ujjak minden újabb lépéskor, mintha éppen meg akarnák markolni az első dolgot, ami kézre esik. Bármilyen büszke is volt veteránságára, feszélyezte a saját torzsága, és szúrós, gyanakvó tekintetével igyekezett útját állni annak, hogy beszélgetőtársa elkalandozzon, mert önkéntelenül is a műkezére pillantott, akivel csak találkozott.

Erőltetett, militáns modorával rideg, bizalmatlan légkört teremtett maga körül. Lehívatott egyszer a hangosbemondón. Nem sok jónak nézett elébe, akit egyszer az igazgató lehívat. Ez járt a fejemben, amikor mentem lefelé a lépcsőn, húztam az időt, hogy tovább tartson az út. Meg sem várta a kopogtatást, türelmetlenül nyílt előttem az ajtó. A szokatlan nyájasság még sáta-

nibbá tette a szememben. Kizárólag feketében járt, és hasonló színű tárgyakkal vette körül magát. Leültetett a széles tárgyalóasztalhoz. Nekem is töltött Traubiszódát. Az egyik kezéből a másikba helyezte a poharat, ez volt a kedvenc testtartása, a műkezeiben enyhén ingott a pohár a félig töltött szörppel, és nem ivott belőle, csak színpadi kelléknek szánta. Hátradőlt a foteljében, és egyfolytában az arcomat fürkészte, közben mintha állandóan kételkedett volna, úgy viselkedett, mint egy hazugságjelző készülék. Mint akinek az a dolga, hogy kételkedjen. Végigkérdezte, hogy van-e testvérem, hol lakom, élnek-e Nyugaton rokonaim, ki az apám, hányban született, mi a foglalkozása, van-e autónk. Majd a tárgyra tért: Jadran lakókocsi kellene neki. A barátaitól tudja, ezt úgy bonyolítják le, hogy valaki Jugóban megveszi, átvontatja a határon, itt pedig átíratja némi vám ellenében az új tulajdonosra. Fogalmam sem volt róla, mennyibe kerül egy lakókocsi, főleg hogy az mennyi forintban, ilyen nagyságrendekben én nem tudtam gondolkodni.

Apám hallani sem akart róla, hogy ilyen gyanús üzletet kössön. Valójában csak annyit mondott, hogy semmiképpen sem érné ez meg nekünk. Apám történelemtanárként egészen másként vélekedett arról a bizonyos ellenforradalomról, és óva intett, hogy erről ott bárkivel is beszéljek.

Ekkor kellett rájönnöm arra is, hogy felkészületlenül kerültem egy túlfűtött, zárt környezetbe, amely a generációkon át hagyományozódott törvényeivel az egymást túllícitáló versengés révén kedvezett az ösztönök felszínre törésének: eleinte úgy éreztem, mintha nekem is folyton a túlélésért kellene megküzdenem: a legelső dolog, amit ebben az intézetben megtanultam, hogyan kell törőlközővel verekedni. Tiszta erőből visszarántani, hogy csattanjon a vége.

Magyarázatot kerestem rá, hogy mitől tud így megváltozni az ember. Olyan, mint amikor az állatok rabságba kerülnek: mint amikor a nevenincs hatalmasság ellátogatott valamelyik gyarmatára, hogy ott állatkertet lásson, csak hogy ott sosem létezett effajta létesítmény, kapkodták a fejüket a vendéglátók, mi tévők legyének, fejüket veszik, ha nem terem holnapra hasonló látványosság, sorolták a helybéliek, hogy itt csak nyulak, pulykák és ludak vannak, komondorok, patkányok és sünök, legfeljebb menyét és görény, mire felkapta fejét a legvénebb, a gyarmat legbölcsebbje: ennyi éppen elég; hozzatok rácsot, és mindegyik nagyon érdekes lesz, járhat majd őkegyelme a ketrecek előtt, és kíváncsian nézegeti sorban, ami a szeme elé kerül.

És íme, előttünk magasodott, minden megváltozott tőle: kívülről nyilván egzotikusabb lett a mi benti világunk, de belülről bűdösebb, hierarchikusabb, mint egy kaszárnya; alultápláltabb és hely hiányában agyontaposottabb, elhasználtabb is egyben; olyan hosszú és mozdíthatatlan volt a rács, hogy elválasztotta előlünk a város főterének monumentális szegletét.

Mellettünk ehhez képest a gimnázium „csak kerítéssel rendelkezett”. Túl voltunk az első méricskélésen, nagyjából ugyanaz maradt egymás megítélése,

és nem találtam valami szívderítőnek, hogy négy évig ugyanilyen marad az összetétel. Amolyan szemforgató, elit osztályt tereltek össze, a Csemege üzletvezetőjének a fiától az élsportoló úszólányig szinte mindenki számított valakinek. Mégsem az anyagi természetű rivalizálás jellemezte az osztályt, inkább a mesterkéeltség. Csupa alakoskodás és szemforgatás, ami a kreativitás elképesztően alacsony színvonalával párosult. Krisztina volt a legkülönösebb lény közöttük, a kitűnők között is a színötös kategóriába tartozott. Szemének furcsa színe volt, mint alkonyatkor a tónak, vörösseszürke és nárciszszőke, és kissé rövidlátó is volt, de olyan kicsit, hogy nem kellett szemüveget hordania, csak hunyorítania egy kicsit; ilyenkor tétova lett a tekintete, réveteg. Az én szememben ő mindenben kivételnek és kivételesnek számított. Kedves volt és megközelíthetetlen. Nem dohányzott, és nem járt sehova senkivel. Órák után hamar eltűnt, még véletlenül sem tévedt be a szemközti cukrászdába, vagy netán a Nádor sörözőjébe, ami kihagyhatatlan helye lett egy magára szemernyit is adó gimnazistának. Egyszer követni próbáltam, de olyan gyorsan szedte a lépcsőket, mintha észrevett volna, és le akarna rázni, ettől elszégyelltem magam. Még hogy én valakit megfigyeljek?! Csak néztem, ahogy átvág a túloldalra, lecsapott tekintettel tűnik el a hegyoldalba vajt sikátorban, mint akinek valami nyomasztó titka van.

Az időtlenség rácsai közé csak ritkán röppenhettek be a külvilág szigorúan ellenőrzött lepkéi. Gombostűvel tűzték a hirdetőablára naponta legépelve, hogy kinek jött levele. A gondnok körültekintő volt abban is, hogy bármilyen listán csakis ábécérendben szerepelhetnek a nevek. De alig hittem, hogy bárki akadna, aki csak a feléig olvassa el, ahol a saját nevét kell keresnie, mert valójában mindenki az egészet végigfutotta, hátha mégis tévedett, aki írta. Csakis a gondnok adhatta át a leveleket személyesen. Végiggondoltam, kinek írhatnék, aki majd válaszol, mert soha korábban nem éreztem annak fontosságát, hogy feltétlenül írnom kellene. Nemcsak a címeket jegyeztem a füzetembe, hanem egyéb adatokat is gyűjtöttem a családban: kinek mikor van a születés- és névnapja. Természetesen az újvidéki nagybátyámnak is írtam, Csapó Jánosnak hívták, hajóskapitány volt a Dunán. Ráírtam, hogy Október 23. sugárút 1., hatodik emelet. Ha postaládába dobom a levelet, akkor talán sohasem tudom meg, hogy ezt nem kívánatos így leírni. Ilyen utcában lakni nem lehet. Még hogy sugárút, szaladt grimaszba a középkorú hölgy rúzsos arca, és úgy vágta rá a bélyegzőt, mintha az ellenségére csapna le. Valami rejtély vette körül ezt a dátumot, és nem mertem visszakérdezni a posta tolóablakánál, hogy miért.

„Fiatalember, a húsz fillér azért visszajár!”

Szép nagy bélyegeket árultak, leginkább az állatosakat szerettem. Egész sorozatokat vettem, azokat ragasztottam a borítékokra, mert otthon sokan gyűjtötték.

Mi négyen külön szellemi terepet jelöltünk ki magunknak, Pálfalvi Lajos, Papp Lajcsi, Bodonyi Fecó meg én. Ők hárman osztálytársak voltak, matek

tagozatra jártak. A közös vonás bennünk akkor az volt, hogy utáltuk a közép-szerűséget, és hajlottunk rá, hogy a velünk egykorúakat gyerekesnek tartsuk, annál inkább ragaszkodtunk az érettség gondolatához, mert úgy éreztük, hogy társaink általában sokkal tapasztalatlanabbak nálunk az élet számos dolgában. Kimondatlanul is a tehetség számított a legnagyobb értéknek. Magyarországon ebben a szűk baráti körben éreztem magam először szellemi biztonságban: végre nem kuriózum az, hogy jó, ott is élnek magyarok, elfogadják azt, hogy bármiről bármi a véleményem, az nem attól van, mert a határ másik oldaláról jöttem, hanem azért tombolunk, vitatkozunk és hallgatjuk ugyanazt a zenét, mert hasonló az érdeklődési körünk, ugyanahhoz a nemzedékhez tartozunk, anélkül, hogy ezt ki kellene bármilyen formában nyilvánítanunk. Nem mint-ha nem lettek volna mindenkinek más barátai is, számomra mégis ez a négyes maradt ennek a négy évnek a legmesszebb világító tornya.

Éppen olyan figura volt az osztályfőnök, akire apám azt mondta, hogy mennyire „magyarországi”. Nem emlékszem, hogy valaha is megfogalmaztuk volna egymás között, mit értsünk ezen, mégis ugyanazt gondoltuk. Félévente új ülésrendet talált ki az osztályfőnök, mindenféle pedagógiai szempontok vezérelték, hogy kit ki mellé kellene telepíteni, mert semmi sem ingathatta meg abban a hitében, hogy a Nagy Lajos Gimnáziumban még eredendően hatással vannak egymásra a tanulók, és befolyásolják egymás tanulmányi eredményeit. A harmadik év első felében az a kivételes szerencse ért, hogy Krisztina mellé kerültem. Az osztályfőnök mit sem sejtethetett arról a régi vágyakozásról, amit Krisztina iránt tápláltam, hiszen maga Krisztina sem tudott róla semmit. Olyan volt, mintha régtől fogva összetartoznánk.

Az addigi három év alatt már alig akadt osztálytársam, akinek ne ismertem volna legalább látásból a szüleit, ne írtam volna nekik hivatalos meghívóleveleket, hogy ennek alapján útlevelet kapjanak, ne mentem volna el hozzájuk lemezeket és könyveket csereberélni. De Krisztina természetesen ebben is kivételnek számított. Soha nem engedte, hogy a házukig kísérem. Megálltunk a székesegyház előtti gesztenyesornál, ez volt a megszokott végállomás, aztán egyikünk erre, másikunk arra.

Ha volt ok rá, hogy megünnepeljünk valamit, a szabadba mentünk, akár fel a tévétoronyig, mert tombolni bent, a falak között kevésbé lehetett. Akadt azért közelebb is alkalmasnak látszó hely, ahol kóbor állatok vertek tanyát. Megfértek egymástól tisztes távolságban a kutyák és a macskák összeverődött falkái. Inkább saját berkeiken belül marakodtak zsákmányaikon külön-külön a bodzabokrok alatt. De az első ágreccsenésre olyan csend támadt, mint a templomban az utolsó orgonahang után. A Kálvária a város szívében lepusztult romhalmazra hasonlított, beszótték a liánok mind a tizenkét stációt, mint a pókok, csak alakjukról látszott, hogy valaha szimmetrikus rendben azért emelték őket két sorban, hogy Krisztus szenvedéseit meséljék el, a megtett utat

érezkeltette a domboldal, amelynek csúcsán kápolna állt, magas téglafalak és használt kotonok csüngő trófeáival díszített csipkebokrok vették körül ezt a dudvás Getsemáne-kertet, még a görcsös, barázdált törzsek is emlékeztettek az olajfákra, csak hogy itt a hely szellemében mandulafák álltak, vagy inkább kapaszkodtak, mert mindegyik ugyanabban a szögben próbálta megtalálni az egyensúlyát a Mecsek lejtőjén. Lilás pára ködlött a lombok alatt, mint valami természeti jelenség. Talán a különös formájú gombáknak is közük lehetett a dologhoz, melyek alkonyatkor dugták elő a fejüket. A köröm nagyságú, rejtélyes növények messziről virágnak tűntek, soha nem mertünk hozzájuk érni, mert ibolyaillatuk volt. Ez lett a törzshelyünk. „Szóval megyünk”, kérdezte Fecó.

Egyik délután új elemeket vettünk a Telefunken magnóba, betettük a Rhamsest, amit szintén mi fedeztünk fel, egyébként hajlamosak voltunk nem létező együttesnek tartani a Rhamsest, mert sohasem hallott róla senki. Volt egy csodabogár osztálytársam, dendibb volt bárkinél, Luisnak hívták, és Ausztráliából tért haza a családjával, pontosabban a szülei honvágyukból és megszerzett tőkájükből kifolyólag hazavonszolták magukkal, pedig a világon semmi kedve nem volt hozzá, kihúzták egy életre a lába alól a talajt; egész lénye felettébb rejtélyesnek számított, az aboriginal mintás ingektől kezdve a sohasem hallott zenéig, melyeket szalagokon egy hajókofferben tárolt. Vállig érő haját viselt, és olyan ezüstcsizmát, mint Elton John. Azzal vigasztaltam, hogy megtör az élet mindenkit, a romokon mégis egy sereg erős ember áll.

„Mint az aboriginalok”, mondta.

Tőle kaptam egyszer kölcsön a Rhamsest, és átjatszottam. Az mondta, hogy szurkol nekem, váljanak valóra a terveim. Akkor már tudtam, hogy ki megyek Ausztráliába az unokatestvéremék után, de addig még végig kell csinálni az egészséget, meg kell tanulni túrhetően angolul, be kell fejezni itt az egyetememet, pénzt kell szerezni közben az útra, és ki kell jutni még a katonai behívó előtt; nem volt nap, hogy ne gondoltam volna végig, hogyan indulok el egyirányú repülőjeggyel, és ez a mágikus hatású zene a háromszor hármas tagolásával beleillett a terveimbe, azt olvastam ki belőle, amit hallani szerettem volna: hogy pontosan azt fogom tenni, éppen azt, amire annyira elszántam magam, és ehhez éppen kilenc év kellett. Küldtem Luisnak egy képeslapot Sydneyből. De addig sok mindent történt.

„Szóval megyünk”, kérdezte Fecó újra. „Mert ezt a bort azért hoztam otthonról.”

Az elbeszélő zene odaillett a Kálvária tetejére felhőnek; arról szólt, hogy egy távoli szigeten élünk, és nagyon hangosan kell kiabálni, hogy elhallatszson, kiszakította a hegyből azt a darabot, amely elválhatott a partoktól, távolodó csupasz hátukkal eltévedt teknősök lettek a hegyek. Végképp nem illettek össze a múlt szétdobált darabjai.

Néztem, hogy a téren a lovas szobor alatt kinyíltak az első tulipánok az ágyásokban. Mindegyik sárgászöld lett a dzsámiból áradó fényben. Egyedül voltam a hálóteremben, a többiek mind hazamentek április negyedikére, elgondoltam, hogy milyen könnyű volna ide becsempészni Krisztinát, együtt tölthetnénk az éjszakát a terem összes ágyán. A kollégium második emeleti részén az ajtóhoz sokunknak volt kulcsa, egyszerű kettes kulccsal át lehetett menni a gimnáziumba, onnan pedig az udvaron keresztül könnyen ki lehetett jutni az utcára.

Egy távoli tévéképernyőn ment az Egymillió fontos hangjegy. „Valami mindig történik”, énekelte Cserháti Zsuzsa. Allj meg fiú, jöjj vissza, valaki hív, valaki vár. Belakatoltam a folyosón a szekrényemet. Úgy érezte, el szeretne menni. A folyosónak csak a forduló utáni részén égett egy csupasz hatvanas villanykörte. Valaki hív, valaki vár. Az ügyeletes nevelőtanár, Hamar János lent nézte a tévét a klubban, egyébként sem volt szokása, hogy éjszaka járőrözzön. Tudtam, hogy nyolc után itt megáll az élet. Vitte, vitte, messzi útra, pillekönnyű szárnyon: a tárt szárnyú lepke. Sárga persze. Nem kereste senki. Taps.

Téptem a téren néhány szál tulipánt, és elindultam Krisztináék felé. Régi, polgári házban laktak, oldalt apró kerttel, fedett terasszal. A tető az apró kékszürke cserepektől olyan volt, mint a habléányok teste. A csengőhöz akartam nyúlni, aztán meggondoltam magam, előbb a kilincset nyomtam le, meglepődtem, hogy sötétedés után sem zárják a kaput, bárki besétálhat. Felmentem a lépcsőn, három lakás nyílt a lépcsőházból, a matt üveges, rácsos ajtókon az azonos méretű postaládákra kézzel írták rá a családok nevét, csupa nagybetűvel. Itt már csengetnem kellett, lesz, ami lesz, ha a szülei nyitnak ajtót, arra az esetre kitalálom a matekfeladatokat, még akkor is hatásos magyarázat, ha nem hiszik el, mert a tanulást minden körülmények között támogatni kell. A második csöngetésre nyitott ajtót Krisztina, az egyik keze csupa hab volt, mint aki tortát simítgatott éppen a konyhában. Tekintetében megdöbbenést és félelmet láttam. Ne félj, nem a rendőrségtől jöttem, próbáltam elviccelni a látogatást, csak hoztam egy kis tulipánt a vázába, de ő csak a fejét csóválta. Nem jöhetsz be, mondta idegesen, miközben a kezéről a habot próbálta eltüntetni, mint valami bűnjelet, és abból, ahogyan szétkente a tenyerén, láttam, hogy ez nem tejszín-, hanem borotvahab. Ahogy végigtekintettem rajta, ebből úgy érezte, mintha lelepleztem volna, mintha egy világ omlott volna össze benne, mert éppen így láttam, ettől kezdve kettőt erre, kettőt arra lépve, mint a csárdásban, behátrált a négyzet alakú előszoba közepéig. Ez annyit jelentett, hogy bejöhetek, gyorsan becsuktam magam mögött az ajtót, éreztem a hátamon, hogy Krisztina közben szemmel tart, és innentől kezdve minden mozdulatomra vigyáznom kell, mert különben sikítani fog.

A konyha ajtaja nyitva állt, égett a lámpa, mocorgás hallatszott bentről. Ő ment előre, megköszöri a torkát, nem azért, mert mondani akart valamit,

inkább jeladásnak tűnt, aminek hatására megnyikordult a szék, egy közép-korúnak látszó férfi ült rajta, mintha enne éppen az asztalnál, lépteinket hallva sem fordította felénk a tekintetét, csak ült háttal az ajtónak mozdulatlan, mint aki ügyet sem vet a váratlan látogatóra, fehér szalvéta volt a nyakában, mintha vacsorázna, csak nem úgy kötötték meg, ahogyan étkezéskor szokás, hanem az inge a gallérjába tűrve, és a szalvéta abrosznyi fehérsége is a borbélyműhelyre emlékeztetett, és akkor Krisztina felemelte a szíjat, az asztal lábához volt rögzítve, és élesíteni kezdte rajta a kést, olyan begyakorolt mozdulattal, mint egy fodrászinas.

„Mondtam Krisztinának, hogy egyszer úgyis eljön valaki, hiába tiltja meg, nem kell mentegetőzni, amit tesz, az a világ legtermészetesebb dolga, erkölcsileg minden megítélhető”, mondta a férfi.

Krisztina közelebb ment hozzá, egy pillanatig tétovázott, hogyan folytassa, aztán a frissen fent kést végighúzta az állán, nem mert szisszenni sem, pedig a húzás erőteljes volt, és a borosta sercegett a kés alatt; még csak egy tenyérnyi hab maradt a nyakán, mint hóval borított sziget úszott le a sápadt bőrön.

„Most már befejezem, ülj le addig”, hangja közben beletörődő lett, inkább a munkájára figyelt, nem rám. „Most már azt sem bánom, ha megtudja az egész osztály, az apám balesetben elveszítette a látását. Balesetnek szoktuk mondani, ami ötvenhatban történt, és nem is akarok erről mesélni neked, mert úgysem tudnád beleélni magad, ti akkor a másik oldalon álltatok. Amióta a bátyám megnősült és elköltözött, én gondoskodom róla. Holnap reggel a vakok egyesületének lesz ünnepsége, és ott kell lennie a téren, azért borotválom meg most, mert nem szeretek korán kelni.”

„Így van ez minden ünnepen, frissen borotváltnak kell lenni, ez íratlan szabály”, mondta az apja. „Eljön majd az ünnep, mindig eljön.”

„Persze, apa, elviheted ezt a tulipánt is.”

Az új tanév a zsúfolt órarenddel és szeszélyes ülésrenddel eleve rosszat sejtetett. Végre elérkezett az első ünnepelni való alkalom. Felmentünk a Kálváriára mi négyen. Almabort vettünk neki ajándékba, mert fogalmunk sem volt róla, hogy az miféle ital lehet, Lajosnak ugyanis október 23-án volt a születésnapja, akkor ez cseppet sem tűnt véletlen egybeesésnek, hiszen folyton születnek emberek. A Polimer szalagon halkán a Rhamses hallatszott, még hosszabban és szomorúbban elnyúlva, mert lemerülőben voltak a Telefonken elemei, el sem ért a szalag a Wish You Were Here-ig, kattant egyet a magnó, kikapcsolta egy ismeretlen kéz. Két férfi lépett elő a csipkebokor mögül, és emelt hangon megkérdezte tőlünk, hogy mit csinálunk itt. Azt mondtuk, hogy ünnepelünk.

„És mit ünnepelnek az urak?” „A Lajos születésnapját, na és?”

„Azt mindenki mondhatja. Nem ajánlom, hogy hivatalos közegekkel szemtelenkedjenek!” A zsebükbe nyúltak, és előhúzták a karszalagjukat. Piros alapon aransárga betűkkel írták rá: önkéntes rendőr.

„No, akkor szedelőzködjének a fiatalurak, mert bekísérjük magukat a rendőrállomásra”, mondta a magasabbik. A társa nem szólt egy szót sem.

Elindultunk a gyalogúton mi négyen, lefelé a Kálváriáról, mint akiket kiűztek a paradicsomból, utánunk pedig a két pasas, aki önként rendőr. Az orunkban éreztük még azt a rejtélyes ibolyaillatot, melyet a túlsó partról hozott a szél, mert a Kálvária került a túlsó partra, akár a holtak szigete, ahova nem térhetünk vissza soha többé. Sétáltunk végig a gesztenyesoron, akkor már potyogott és lehetett rugdosni a termését, de most nem rugdostuk. A járókelők egy része mély részvétellel nézte néma vonulásunkat; ahogy hátrapillantottam, megértettem az okát: a két pasas, aki önként rendőr, olyan önelégült arcot vágott, megemelt állal, mintha nácikat kísérgetnének Nürnberg utcáin, pedig csak a székesegyház előtt mentünk el, két arra vetődő, csuhás papnövendék rémült arccal bámult utánunk, tanakodva egymás között félhangosan, hogy mit követhetünk el. Vértókat kerestek a kezünkön, a ruhánkon. Rájöttem, hogy egy adott szituációban a test beszéde többet elmond a jeleknél, ezek a csuhás papnövendékek talán nem is a karszalagra lettek figyelmesek, hanem arra, hogy ezek hogyan mennek: ketten nyilván a fegyőrökhöz hasonlatosan, mi négyen pedig nem úgy tartunk velük, mint akik moziba vagy sörözni indultak. Amikor kiértünk a sikátorok közül, már végképp fegyencnek éreztük magunkat, mert későn kapcsoltunk, hogy akár szét is futhattunk volna, csak gyávák voltunk hozzá, pedig a szűk utcákban könnyű felszívódni, s akkor bottal üthette volna a nyomunkat ez a két fajankó, aki legyőzhetetlen karhatalomnak képzele magát.

De nem, mi mentünk kettesével, mint a birkák, a két sörhasú önkéntes pedig bemašírozott velünk a rendőrség udvarára. Olyanok voltunk, mint Powys gyanútlan és büntudatos hősei a Wolf Solent című regényben. A váróteremben váltottunk először szót egymással, nem volt bennünk semmiféle terv vagy cinkosság, mert eszünkbe sem jutott, hogy mi helyett kellene mást mondanunk. Beesteledett, mire egyenként behívtak bennünket, és egy nyomozótiszt felvette az adatainkat. Nyilván ugyanazt a kérdést tette fel külön-külön mindannyiunknak: mit ünnepeltünk valójában.

Szándékosan nem ugyanazt az útvonalat választottuk visszafelé, hanem egy kis kerülőt. Velük együtt rugdostam egy darabig a sétányon a gesztenyét, aztán kiváltam Krisztináék előtt, mert el akartam neki mesélni az egészet. A többiek mentek vissza a kollégiumba. Krisztina kinyitotta az ajtót, csak állt, és végignézett rajtam, ahogyan szokta, a cipőmtől az arcomig, aztán azt mondta:

„Na gyere, megborotvállak téged is...”

Ahogy botorkáltam befelé az előszobán át, azt éreztem, mintha valamilyen féltő és igazságosztó hatalom kihámozna a harag burkából, éppoly természetességgel, mint amilyen könnyedén a túlrejt gyümölcs is megválnak puha, erjedésnek indult húsától, és a mag még marad nedvesen a tenyeremben.